

УМНА ГЛАВА.



Отишълъ еднажъ Глупчо на пазаръ. Видѣлъ тамъ много нѣща. Видѣлъ и единъ селянинъ отъ тѣхното село: продавалъ едно хубаво пѣтленце. Много се харесало пѣтлето на Глупча. Но нѣмалъ пари да го купи.

И когато селянинътъ се заприказвалъ, Глупчо бързишкомъ дигналъ

пѣтлето и го мушналъ въ пазвата си.

Обърналъ се следъ малко селянинътъ, завайкалъ се, затършувалъ. Нѣма пѣтелъ, нѣма дяволъ.

По едно време пѣтлето шавнало въ Глупчовата пазва: кукуригууу! Хората си гледали работата и никой не обърналъ внимание. Но Глупчо се уплашилъ и рекълъ да види, дали не сж чули.

— Вие чухте ли нѣкое пѣтле да кукурига?—попиталъ той хората, шо били край него.

— Не сме.

— И азъ не съмъ чувалъ, — успокоилъ се Глупчо. Ала селянинътъ видѣлъ пазвата му и се досѣтилъ.

— Чакай, ше те изцѣря азъ тебе довчера!

* *

Тръгнали привечерь да си отиватъ. Селянинътъ настигналъ Глупча, заприказвалъ го, сдругарили се. Вървѣли, вървѣли — уморили се. Зело да се стѣмва.

— Дали можемъ стигна преди изгрѣвъ въ село?—попиталъ селянинътъ.

— Май че не ше бжде. Далечно е.

— Ами, знаешъ ли какво? — поделъ пакъ селянинътъ. — Хайде да се носимъ. Азъ ше те нося доде пропѣятъ пѣтлитѣ. А следъ това ти мене. Искашъ ли?

— Искамъ.

Яхналъ Глупчо селянина и си мислилъ: „Ехъ че го излѣгахъ! Доде пропѣятъ пѣтлитѣ, ше стигнемъ комай